

KATRINE ENGBERG

KRVAVÝ ÚPLNĚK

motto

thriller

Krvavý úplněk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

The logo for 'motto' consists of the word 'motto' in a lowercase, white, sans-serif font, centered within a solid black rectangular background.

Katrine Engberg
Krvavý úplněk – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

The logo for Albatros Media a.s. features the word 'ALBATROS' in a bold, uppercase, sans-serif font, followed by a small black triangle pointing to the right, and then the word 'MEDIA a.s.' in a similar bold, uppercase, sans-serif font.

KATRINE ENGBERG
KRVAVÝ ÚPLNĚK

Praha 2018

Přeložila Magdalena Jírková

Krvavý úplněk je fikce.

Všechny podobnosti s reálnými událostmi,
dilematy a kontexty jsou náhodné.

S právem autorky jsem ve fiktivním příběhu
v některých případech změnila skutečnou realitu.

*Mému otci, Janu Leonovi Katlevovi,
který je tam kdesi u úplňku.*

*These are grand words; we must make sure
we deserve them.*

Listen to them again: „I love you.“

JULIAN BARNES

PROLOG

Delilah se dlaněmi zapřela o drsnou cihlovou zeď veřejných záchodků a rozkročila se, aby měl zákazník lehčí přístup. Byl nižší než jejich sto osmdesát centimetrů na vysokých podpatcích a nebyl nijak zvlášť obdařen. Těžko se do ní dostával. Popadl ji za krk a ohnul dolů, aby se udělal. Nevadilo jí to. Kdyby se muž začal projevovat příliš násilnický, její pasák by přiběhl ze své pozorovatelný u kovaného plotu a zastavil ho.

Byla jí zima. Vlastně od chvíle, kdy sem téměř před rokem přišla, mrzla každý den; léto, zima, v podstatě necítila žádný rozdíl, když jí vítr foukal pod pérovku a na nahá stehna. Ovšem právě teď to bylo horší než obvykle. V tomto lednu panoval historický chlad. Říkali tomu ledová zima. Kdyby se někdo zeptal jí, nazvala by to ledovým peklem. Nikdo se neptal. Pokožka na tvářích vyschla, oči byly zalité vodou. Ale moc hezky to praskalo, když chodila po ulici Skelbækgade nahoru a dolů, a parky byly kvůli zimě v noci opuštěné, takže mohla v klidu obsluhovat zákazníky.

Naklonila se víc dopředu, zpevnila sevření, sama pro sebe si zabroukala a přemýšlela, co pošle synovi k narozeninám. Možná červené autíčko na dálkové ovládání, to by se mu líbilo.

Muž dorážel o sto šest a vydával nesouvislé zvuky.

Delilah zaklonila hlavu a pohlédla na měsíc. Stejný měsíc jako byl vidět z Ghany, stejná touha. Brzy bude úplněk.

Dokud zákazník zničehonic nevykřikl, bezdomovce si vůbec nevšimla.

„Vypadni! Smrdíš po chcankách!“ Zákazník se po bezdomovci napřáhl, ale pořád zůstal v ní.

Bezdomovec stál hned vedle nich a podivně se pohupoval. Byl hezcí, než většinou bývají, ale i ve tmě viděla, jak je bledý. Narkoman. Takový nepřítomný pohled člověk nezíská jen z velkého množství alkoholu.

„Pomoc!“

Slova byla zašeptána hodně chraplavě, málem zanikla v zákaznickově sténání. Ale jestli existovalo jediné slovo, kterému rozuměla ve všech jazycích a úrovních hlasitosti, bylo to právě tohle.

Zvědavě se na bezdomovce podívala, ale zdálo se, že ji nevnímá. Kymácel se dopředu a dozadu a otevíral ústa, jako by chtěl ještě něco říct. Zorničky se mu protočily a zmizely kdesi v lebce. Zamával pažemi, z jeho doširoka otevřených úst vyšlo suché chrčení.

Vtom začal zvracet, prudce a křečovitě.

Zvratky byly tmavé a páchly. Mezi dvěma zvraceními otevřel v mlčenlivém výkřiku ústa směrem k měsíci. Jazyk měl krvavý, ústní dutinu potrhanou. Jako by ho něco roztavilo.

Klesl k zemi. Nejdřív na kolena, potom dopředu a těžce dopadl do sněhu.

Hluboko pod nimi se ozývalo svištění příměstského vlaku.

Zákazník si natáhl kalhoty a rozběhl se k plotu u ulice Nørre Voldgade.

„Hej, ty, nezapltils!“ zakřičela Delilah hlavně proto, aby ji slyšel její pasák. Ten už se postará, aby peníze získal dřív, než muž s vychladlými koulemi a žhavými lživými historkami odjede kombíkem domů na předměstí.

Z balíčku v kapse vytáhla navlhčený ubrousek a z půlek si otřela lubrikační gel. Pak se sklonila a zatřásla bezdomovcem. „Hele! Hele, kámo, jsi v pohodě?“

Ze zápachu a napůl rozleptaných úst se jí zvedl žaludek. „Umrzneš, člověče.“

Žádná reakce.

Rozhlédla se, ale nikoho neviděla. Dokonce ani stín, který stál o pár metrů dál v temném křoví a díval se, potichu a bez hnutí.

Měsíc jasně a studeně zářil na sněhu. Nahnula se k chudákovi na zemi, sebrala síly a otočila ho. Opatrně nadzvedla cíp kabátu a zašátrala.

Peněženka. Jestli hádala správně, bylo v ní dost hotovosti. Osahala mu zápěstí a z levého stáhla překvapivě elegantní hodinky.

Potom si nalezené poklady zastrčila do kalhotek, zapnula péřovku až ke krku a rychlými kroky se vydala k pouličním lampám.

ČTVRTEK 28. LEDNA

KAPITOLA 1

„Jo. Hm, hm, jasně. Ørstedsparken? Jedu.“
Policejní asistent Jeppe Kørner se probíral zvukem vlastního ospalého hlasu, který v jeho ložnici prořízl lednovou tmou.

Vstal. Rutinu měl zažitou, nebylo zapotřebí žádného velkého přemýšlení: sprcha, studená a rychlá, dlouhé spodky pod džíny, zápisník do kapsy, teplou čepici na čerstvě zastřižené krátké vlasy. Sedm minut po telefonátu stál v předsíni a před zrcadlem si zapínal flísovou bundu. Chvíli si rovnal myšlenky a snažil se jasně uvažovat.

V zrcadle se viděl rozmazaný a rozespalý. Pořád byl opálený, i když už to byly dva týdny, co se vrátil domů do tmy a zimy. Výlet byl tím nejlepším, co pro sebe kdy udělal: čtyři týdny v západní Austrálii, od Perthu podél pobřeží nahoru do Broome. Důkladně mu ukousl z úspor, ale jeho hodnota se v penězích vyčíslit nedala. Odjel jako zlomený muž sužovaný bolestmi zad, závislý na opiátech. Bez víry v lásku, bez naděje do budoucnosti. Teď se vrátil v plné síle.

Z háčku si vzal klíče od auta, ujistil se, že má u sebe policejní odznak a v kapse bundy plně nabitý telefon, a zabouchl za sebou vchodové dveře. Chlad ho zasáhl přímo mezi oči. Zalezl pod oblečení, pod kůži a pomalu, ale jistě ubíral na optimismu. Život na chvíli, která nepřestávala, zadržel dech. Jeppe bojoval, aby si udržel odvahu do života, kterou jel hledat na druhý konec zeměkoule.

Studený motor nastartoval až na třetí pokus. Jeppe ho nechal běžet na volnoběh a rychle seškraboval z čelního skla ledové květy.

Pak zařadil rychlost a vyjel na cestu mezi vilami. Opatrně se prodíral vrstvou sněhu do centra. Bylo půl čtvrté ráno a kodaňské ulice připomínaly opuštěnou kulisu z filmu o apokalypse.

Na křižovatce ulic Farimagsgade a H. C. Andersens Boulevard Jeppe zvolna zajel k obrubníku a zastavil před Ørstedsparken. I to bylo svým způsobem zaparkování. Z druhé strany kovaného plotu prosvítalo světlo. Lidé z NKC, Národního centra kriminalistických techniků, už museli rozestavět lampy. Jeppe prošel kolem policejní pásky, kývnutím pozdravil dva hlídkující strážníky a došel na hřiště hned za bránou.

Skupina techniků v modrých kombinézách kroužila před záchodky vedle hřiště kolem stínu ve sněhu. Když Jeppe dorazil blíž, viděl, že tím stínem je člověk. Mrtvý člověk. Tělo bylo schoulené do embryonální polohy. Záda vystrčená na okolní svět, kolena přitisknutá k hrudi, tělo stočené kolem místa, kudy kdysi pupeční šňůra dala život – posledního místa, z něhož vyprchá teplo, když člověk umrzne. Svět opouštíme stejně, jako jsme na něj přišli.

Jeppe povzdechl. Taková škoda.

Jedna z modrých postav mu vyšla vstříc. Jeppe v ní poznal dnes sloužícího velitele uniformovaných policistů označovaného jako Lima 11, který je vždy první přivolán na místo nálezu mrtvoly, aby rozhodl, jak dál postupovat.

„Kørnere, pěkně vítám.“

„Díky. Co tu máme?“ Jeppe si diskrétně otřel zamlžené oči do rukavic. Zatracená zima!

„Bezdomovce, jak se zdá. Zemřel kvůli opilosti a chladu. Všude to tady pozvracel a pak usnul.“

„Dobře. Vypadá něco jinak, než by mělo?“

„Ne na první pohled. Ale nejsou žádní svědci, příčina smrti je nejasná a dotyčný u sebe nemá žádnou legitimaci, takže prozatím musím tohle úmrtí považovat za podezřelé. Standardní postup.“

„Kdo ho našel?“

Lima 11 zkontroloval své poznámky v malém zápisníku. „Hlídka z centra ho našla v 1.54. Bez známek života. Lékař z pohotovosti ho oficiálně prohlásil za mrtvého ve 2.21. Technici přijeli krátce po třetí a začali rozmisťovat světla. Zatracená práce, když je taková tma a náledí.“

„Už dorazil soudní patolog?“

Lima 11 kývl bradou k vysoké postavě u záchodků. Nyboe, nikdo menší. Státní patolog a profesor soudního lékařství, který byl v této funkci příliš dlouho na to, aby uprostřed noci postával v Ørstedsparken.

Jeppe vytáhl z kapsy zápisník a vydal se za ním.

„Dobře, Nyboe, čemu vdčíme za tu čest?“

Nyboe byl vysoký muž, který se celý život skláněl ke svým posluchačům, takže nyní už měl krk hodně zkroucený. Uprostřed bílého spartánského sestřihu se mu začínala objevovat pleš, ovšem autorita v jeho očích se nezměnila, sebevědomí neutrpělo.

Obrátil se a krátce pokývl.

„Stejně nemůžu v zimě spát. Od října do března se ze mě stává noční pták. Tma mě udržuje v bdělém stavu, takže klidně můžu pracovat.“ Nyboe si prohrábl řídnoucí vlasy. Vypadal unaveně. Promrzle. Jeppe dostal chuť mu nabídnout svou čepici, ale neudělal to. Nyboe nebyl typem, který by podobnou péči uvítal. „Ve sněhu je dost otisků podrážek. Technici udělali odlitky a prověří je, ale v noci v parku pobíhá spousta lidí, takže od toho nemůžeme nic moc očekávat.“

„Co zatím víme?“

„My toho moc nevíme, *my* jsme před chvílí přijeli. Ovšem *já* mám silný dojem, že se bavíme o bezdomovci, který se pěkně poblil a pak ho paní Zima uložila ke spánku. Bohužel pár takových máme každou zimu.“

Jeppe potlačil zívnutí. „Takže se zdá, že pro mě tady nic není?“

„Ne. Po ohledání těla uvidíme, jestli bude nutná pitva, ale mys-

lím, že ne. Za chvíli ho odvezeme, ale nevidím žádný důvod, proč byste se měl zapojovat.“

„Určitě?“

Soudní lékař pohlédl na Jeppeho, jako kdyby vyslovil sprosté slovo. „Předám své poznatky hlídce z centra, aby si je zapsali do hlášení.“

„Dobře, fajn, jen se tady trochu porozhlédnu.“

Nyboe blahosklonně přikývl. „Když se nebudete plést do cesty.“ Povytáhl si rukavice a dřepł si vedle těla. Jeppe se mu díval přes rameno.

Tělo leželo otočené k záchodkům. Obličej byl zakrytý rozčuchanými tmavými loknami, které vylézaly zpod vlněné čepice. Ve světle silných světel Jeppe jen tušil hladce oholené tváře a světlou pokožku. Na krku se okraj čepice dotýkal pleteného svetru, přes který měl muž oblečený tmavý vlněný kabát, jaký by na sobě klidně mohl mít úspěšný podnikatel, kdyby nebylo našitých emblémů a skvrn po zvracích.

Mohl jsem to být já, pomyslel si na okamžik Jeppe a zacouval od těla pár kroků do tmy. Kdyby ho život znovu nechytil za pačesy, co by s ním bylo? Před rokem, na Silvestra, byl smysl jeho existence rozerván nevěrou teď už bývalé manželky. Jeppe strávil následující týdny na gauči svého nejlepšího přítele Johannese a zbytek roku v zajetí psychofarmak. Vypadalo to černě. Ale život ho znovu začal bavit. Letos oslavil Silvestra studeným pivem a sexem ve stanu v kempu u červených útesů Nature's Windows. Sexem s mladou, krásnou Hannah. Posunul se dál. Přál Therese a jejímu příteli se širokými rameny krásný nový rok plný bezesných nocí s jejich čerstvě narozeným miminkem.

Jeppe si telefonem vyfotil tělo a záchodky, zapsal si nejzákladnější fakta a popřál týmu dobrou noc. Otočil se zády k ostrým světlům a vrátil se k autu. Ještě mohl stihnout pár hodin spánku, než bude muset zase do práce.

Mimochodem, Johannes. Jeppe mu napsal esemesku, aby mu připomněl, že večer spolu jdou na pivo. V autě zapnul topení naplno a zamířil do Valby. Johannes byl herec a hodně jezdil natáčet do zahraničí nebo trávil večery prací. Oblíbený a neposedný, často zapomětlivý. Johannes na schůzku s Jeppem zapomněl více než jednou, ale Jeppemu nevadilo být tím aktivnějším. Když přátelství přežije dvacet pět let různých zvratů, zvládne i trochu uražené ješitnosti.

Jeppe zaparkoval a vytáhl klíče. Byl celý promrzlý. Zápasil se s zámekem a vchodové dveře otevřel příliš prudce. Batoh za dveřmi se s rachotem svalil a na podlahu se bez ladu a skladu vysypaly sandály, spací pytel a kempovací příbor. Jeppe batoh ještě nestihl odnést do sklepa. Jeho odložení působilo tak definitivně, až nelojálně. Batoh byl přece jen čtyři týdny jeho domovem a ukrýval vše, co Jeppe potřeboval k životu na tomhle světě. Tady v poloprázdné předsíni batoh představoval jeden metr čtvereční života v mrtvém domě o rozloze sto čtyřiceti metrů čtverečních; byl víc domovem než to, co ještě před rokem bylo společným domovem Jeppeho a Theresy. Teď byl tenhle dům na prodej. Jeppe neměl na to, aby Theresu vyplatil a proč by také měl vysedávat ve vile ve Valby a zírat do prázdna?

Jeppe se ani nesvlékl, lehl si na postel a zavřel oči. Na prodej nepospíchal. Možná na jaře.

Que sera, sera. Whatever will be, will be...

Píseň se mu usadila v hlavě a zdálo se, že kvůli ní neusne. Jeho pravá mozková hemisféra mívala ve zvyku přehrávat v jakoukoli denní i noční hodinu libovolné pásky všemožné populární hudby. Policejní psychologové to nazývali stresovým symptomem. Jeppe opět zívá a nechal hudbu v hlavě hrát.

The future's not ours to see...

★

„Sakra!“

Policejní asistentka Anette Wernerová se podívala na hodinky a znovu zvažovala, že celou akci odloží. Bylo osm a Anette nenáviděla pozdní příchody. Už od samého rána měla zpoždění; probudila ji Svendova naléhavá erekce u jejích pŕelek a před odchodem stihla sotva sprchu, o snídani ani nemluvě. Ale tohle dál čekat nemohlo. Nastavila parkovací hodiny, zabouchla za sebou dveře od auta a vešla do lékárny Steno.

Uvnitř bylo nezvykle prázdno. Anette si pospíšila k pokladně.

„Dobrý den, potřebuji tlakoměr.“

„Vzala jste si číslo?“ Dáma za pultem se na ni přísně podívala přes silné brýle a dál pokračovala s tiskem štítků.

„Vždyť tady nikdo není,“ namítla Anette.

„To je zavedený postup.“

Anette se vrátila ke vchodu, stiskla tlačítko na výdej čísla a vytištěný papírek přinesla zpět k pokladně.

„Prosím!“

„Nejprve vás musím vyvolat. Laskavě o krok ustupte a sledujte čísla na digitální tabuli, děkuji.“

Anette cítila, jak jí srdce začíná bít rychleji. Jestli se paní Farmaceutka brzy nepohne, Anette jí do hubeného zadku vlastnoručně nacpe tiskárnu tak hluboko, že bude štítky kadit celý týden.

Po celé minutě lékárnice vyvolala Anettino číslo a dovolila jí zaplatit 499,95 dánských korun za plně automatizovaný elektrický tlakoměr. Dodala i lekci o jeho používání a doporučení, aby si došla k lékaři. Když Anette vyšla z lékárny, měla pulz tak vysoký, že musela pět minut sedět v autě v naprostém klidu, než se odvážila přístroj použít.

Srovnat nohy, uvolnit paži, žádný stres. Manžeta splaskla a Anette se zadívala na displej přístroje. 172/118 mmHg. To bylo docela hodně. Bude muset zavolat lékaři. Někomu, kdo ji s poplácáním po rameni nepošle prostě domů. Ráda odcházela s ujištěním, že je sil-

ná jako medvěd. Ovšem tohle... Uložila tlakoměr zpět do krabice. Prozatím bude ležet v autě, přihrádka je dost velká.

Krátce nato dorazila udýchaná, tváře celé rudé, do kanceláře na policejním ředitelství, kterou sdílela s Jeppem. Začala si svlékat vrstvy oblečení a šátky. Tmavá chodba s vysokým stropem, jež propojovala kanceláře oddělení násilné trestné činnosti páchané na osobách, sekce 1 – běžně zvaného *vraždy* – byla dnes prázdná a tichá. Opuštěná jako ruský Zimní palác a téměř stejně studená.

Policisté měli mimořádně nabitý začátek nového roku, a navíc se jejich počet snížil kvůli stresovým onemocněním, chřipce a vybírání náhradního volna, kterého bylo tolik, že přesčasové hodiny zdravotních sester vedle toho vypadaly jako kapka v dešti. Kromě praštěných norem celá organizace trpěla i stěhováním do nového hlavního sídla v Teglholmenu. *Protidrogové* a *gangy* se už přestěhovaly, ale kvůli nepochopitelnému chybnému výpočtu byla nová budova vzhledem ke skutečné potřebě poddimenzovaná, takže *vraždy* prozatím zůstaly osamocené na ředitelství.

„Netušil jsem, že jsme začali chodit do práce až během dopoledne. To je nějaká novinka, o které jsem zatím neslyšel?“ Jeppeho humor byl tak suchý, že lidé málokdy pochopili, že žertuje. Po měsíční dovolené by si měl na komentování jejího příchodu dávat velký pozor.

„Jestli jsi tady byl brzo, mohl jsi nám dojít pro koláčky.“ Anette se vyčítavě zadívala na psací stůl před sebou, na němž žádné sladkosti nebyly. Rozepínala si kardigan a našťvaně zjistila, že má v podpaží skvrny od potu. „Něco jsem musela cestou zařídit. A ano, měla jsem nádherné ráno – díky, že ses zeptal.“

„Neptal jsem se.“

„No právě.“

Anette zkontrolovala starý rtuťový teploměr na stěně a otrásla se. Patnáct stupňů, to snad ne, a Jeppe nehnul prstem, aby s tím něco udělal. Klekla si a začala bojovat s radiátorem.

„Mimochodem, všechno to bílé pečivo není žádná sláva, Anette. Nesvědčí nám to.“

„Zřejmě myslíš, že není dobré pro mě, co?“ Anette zvedla hlavu a podívala se na svého parťáka. V některých dnech byla jeho varování, jak štíhlí a urostlí by mohli být, víc, než dokázala snést.

„Bílé pečivo je jednoduše nezdravé. Copak nesleduješ trendy?“ Jeppe si ze svého svetru oprášil neviditelné drobky a zahleděl se na své dlaně.

„Panebože, chraň mě! Žádné kázání o zdravé stravě, prosím, Jeppe. Copak není dost velký trest, že dneska s tebou budu celý den zavřená v kanceláři?“

Vstala a zapnula počítač, aby zastaralý policejní systém hlášení POLSAS naběhl. „Jdu do kuchyňky, umírám hlad.“

Anette vypochoďovala z místnosti a všimla si, že Jeppeho pohled sleduje její teď už poněkud rozložitě pozadí. Jeho krátkodobá paměť byla nestabilní a míra odsouzení vysoká. Před pár měsíci to byl on, kdo lapal po dechu a tišil hlad kávou a čokoládovými tyčinkami. Objevila balíček krájeného toustového chleba, v lednici salám a připravila si svačinu. Je snadné žít zdravě, když člověk běhá po Austrálii se čtyřiařicetiletou vegankou a k jídlu nesežene nic jiného než klokana a salát z hmyzu.

Když se vrátila do kanceláře, Jeppe seděl s rukama sepjatýma za hlavou a nohama na psacím stole s přihrádkami po obou stranách. Pod botami mu ležely papíry a zápisníky z případů z posledních měsíců, které by měly být vyhodnoceny a použity pro osobní rozvoj. Povalovaly se tam i různé přílohy určené k protřídění a zapsání do složek. Jinými slovy to vypadalo na den, kdy Anette litovala, že se nestala zubařkou.

Dopadla na židli, na každé dlani balancovala s chlebem se salámem. Jedno kolečko salámu jí upadlo na stůl. Rychle ho zvedla a strčila do pusy.

Jeppe odvrátil zrak.

„Vzhledem k tomu, že ti utekla ranní porada, tak jsi asi neslyšela o bezdomovci v Ørstedsparken?“

„Ne. O co jde?“ Anette si posunula sousto bílého chleba do tváře, aby se jí snáze mluvilo. „Další sobotní opilec?“ Narážela na bohužel až příliš běžné sobotní popíjení, které v zimě končovalo úmrtím v jednom z městských parků.

„Jo, vypadá to tak. Jel jsem se tam podívat, ale Nyboe měl dojem, že to nebude nic pro nás.“

„V noci? Kam?“

„Do Ørstedsparken. Na dětské hřiště u ulice Farimagsgade. Volali mi ve tři ráno.“

Anette přikývla. „Myslíš tím H. C. Ørstedsparken.“

„Ne, ty jedna buranko. Jmenuje se to Ørstedsparken, nic víc, nic míň. To ví každý pravý Kodaňan.“ Jeppe obrátil oči v sloup.

„Hele, copak nebydlíš ve Valby?“

„Jen dočasně.“

„Hm, hm.“ Anette skepticky zabručela a uvažovala, jestli má chuť to dál rozebírat.

V kanceláři se rozhostilo ticho. Bylo slyšet jen žvýkání a vrzání židlí, vzduchem se nesla neklidná energie. Hromádky papírů se tyčily jako schody u prudkého srázu hory a svou nepřístupností se jim vysmívaly. Každý kousek papíru představoval krátký úsek života – jejich života – který promarní.

Ticho prořízlo hlasité vyzvánění telefonu. Oba dva se lekli. Pevná linka. Ta moc často nevyzváněla. Jeppe se s povytaženým obočím podíval na Anette, odkašlal si a zvedl to.

Pozorovala, jak do sluchátka říká *ano* a *v pořádku*, a olizovala si přitom máslo z prstů. Mohlo jít o něco zajímavého, o něco, co je odsud dostane. Jeppe s nepřítomným výrazem zavěsil.

„To bylo divné...“

„Co?“

„Raději bychom se měli připravit.“

„Na co? Co se děje?“

Jepe tleskl a otřeseně potřásl hlavou. Pak se na ni vážně podíval. „Během dne se někdo přijde podívat na topení. Jen si chtějí být jistí, že tady někdo bude, aby je pustil dovnitř.“ Jepe se rozchechtal.

Anette zmačkala svůj ubrousek a hodila mu ho do tváře.

„Cha, sranda. Vážně vtipný!“

„Pro mě jo.“ Jepe se spokojeně usmíval.

Anette pomalu dojedla oba chleby a začala v zásuvkách hledat lékořicové bonbony, které dokázaly přehlušit nepříjemnou pachůf salámu. Slyšela, jak Jepe sundává nohy ze stolu, zapíná svůj počítač, zhluboka vzdychá a začíná psát na klávesnici.

Otevřely se dveře a objevila se tvář policejní komisařky. Její občanské jméno bylo Ingrid Dam Jensenová, ale nikdy jí nikdo neřekl jinak než PK. Ostatně ani k ničemu jinému nikoho nevybízela.

„Je vám dost teplo?“

Anette místo odpovědi zabrblala.

„Vím, dneska je to zlé. Jepe, stavíte se za mnou?“ PK zavřela dveře, aniž by počkala na odpověď.

Jepe a Anette na sebe pohlédli přes stůl.

„Co může chtít?“ Jepe vstal a vydal se ke dveřím.

„Něco, co nás pošle do tepla, doufám.“ Anette si také stoupla a došla k němu. „Jen si skočím na velkou a jsem připravená vyrazit, když na to přijde.“ Stiskla imaginární houkačku nákladáku a zaprděla pusou.

Jepe vypadal jako někdo, kdo přemýšlí, jestli před jejím návratem stihne utéct.

Neexistuje nic lepšího než pokoušet citlivé duše.

„Au, k čertu!“

Esther de Laurenti postavila horký šálek kávy a zamávala rukou, jako by to mohlo bolest zahnat. Zadívala se na konečky prstů, po

kterých se šířilo slabé zarudnutí, a stáhla si rukáv přes ruku, aby mohla šálek donést ke svému nejoblíbenějšímu místu u okna.

Jednou z věcí, které si na bytě zamilovala, byly hluboké okenní parapety nad radiátory, na kterých se dalo pohodlně sedět v teple a dívat se na šedou vodu jezera Peblinge Sø. Nechala si ušít polštáře, které na parapety perfektně pasovaly, a sedávala tady častěji než kdekoli jinde v bytě, a to včetně broskvově zbarveného ušáku a pohovky Chesterfield.

Pomalou si začínala zvykat na všechno to nové: cizí čtvrť, vrzání podlahových prken, neobvyklý zápach na zadním schodišti. Ovšem část z ní stále toužila po domově v ulici Klosterstræde 12. V městském domě v centru, jenž byl domovem její rodiny více než sedmdesát let, teď bydlely dvě dospělé děti bohatého výrobce cihel, které by určitě nechtěly, aby jim tam pobíhala sentimentální starší dáma.

Esther se pohodlně usadila, postavila si kávu na koleno, prohrábla si účes à la Mary Quantová a zadívala se na holé kaštanovníky a běžce podél jezera. Vlastně bylo všechno v pořádku. V novém bytě si hodně oblíbila světlo a děkovala vyšším mocnostem, že z prodeje domu bylo dost peněz na zakoupení takového výhledu. To byl zdroj každodenního záblesku čehosi, co připomínalo štěstí. Měla štěstí. Štěstí, že má dost peněz na zdejší bydlení, štěstí, že přežila.

Před šesti měsíci ji málem k smrti umlátíl stejný pachatel, jaký zabil její mladou nájemnici, Julii, a jejího milovaného učitele zpěvu, Kristoffera. Byl zázrak, že byla naživu; zázrak, za který byla vděčná. Ale ovlivnilo to život, jaký znala, zničilo ho to a znemožnilo jí to zůstat bydlet v domě svého dětství.

Teď bydlela tady se svým osmdesátitříletým podnájemníkem Gregersem, jenž s díky souhlasil, když mu nabídla, aby se odstěhoval s ní a dvěma mopsíky, Dóxou a Epistéme. Fungovalo to dobře. Dokonce i psi se zabydleli během chvilky. Jen doufala, že její vnitřní kompas se brzy nastaví na nový byt, aby se pokaždé, když šla domů, automaticky nevydala do centra.

Naštěstí to vypadalo, že Gregersovi se v nových podmínkách daří nad všechna očekávání, i když původně vyhrožoval, že se nikdy za valy nepřestěhuje. Během krátké doby začal neochotně projevoval náklonnost k životu na ulici Blågårdsgade a mnoha jejím rušivým momentům. Zelinář, který pořádně nerozuměl dánsky a nikdy nenabízel zelí a petržel, protože musel mít místo na zelené banány a telefonní karty. Hipsterská kavárna, v níž se v malých šálkách podávala neúměrně drahá káva a kde se očekávalo, že si ji člověk vypije sedíc na nepohodlných nálezech z blešního trhu. A především skupinky mladých nových Dánů s tmavší pleť, kteří se neuhnuli, když člověk šel kolem nich, a kteří jeden na druhého pokřikovali *wallah* a další nesrozumitelnosti a hlasitě a opovržlivě se smáli.

Ano, Gregers si bydlení ve čtvrti Nørrebro opravdu užíval. Dokonce se ukázalo, že i společná domácnost je překvapivě bezproblémová. Gregers měl dva pokoje směrem do dvora, Esther dva k jezeru a dělili se o kuchyň a koupelnu uprostřed bytu. Lednice se plnila dvakrát týdně, když jim až ke dveřím donesli společný nákup, a každý čtvrtek přicházela pečlivá Ania uklízet. Privilegované a komfortní žití. Gregers byl tichý a nevyžadoval nic moc jiného než kávu, kterou si vařil ve své kuchyňce. V podstatě se vídali jen, když ho Esther občas pozvala na sobotní snídani nebo večeři.

Ve skutečnosti vše probíhalo naprosto bezbolestně a nad očekávání. Esther dobře srostlo žebro a cvičila s výdrží, jaká i ji samotnou udivovala. Odmítla stát se invalidou ve věku šedesáti osmi let! Celý podzim jednou týdně navštěvovala krizovou psycholožku jménem Alice a cítila, že možná úplně nehodila letní násilnosti za hlavu, ale alespoň je uložila do šuplíku, kde s nimi dokázala žít. Jejím jediným problémem vlastně teď bylo, čím trávit čas. Plán po předčasném odchodu z univerzity do důchodu zněl – v akademických kruzích –, že bude psát detektivku, ale tenhle úmysl byl definitivně zrušen.

Jen myšlenka na psaní opět vyvolávala vlnu odporu a strachu. Na psaní už nikdy nedojde.

A dlouhé cesty, jaké si představovala, ztěžovalo bydlení s Gregersem; cítila, že by neměla odjíždět od tak starého a křehkého člověka. A kdyby měla být naprosto upřímná, i ona sama začínala lehce vnímat vlastní křehkost.

Zvažovala, že se červeným vínem upije k smrti, ale s ohledem na to, co přežila, vypadal tenhle plán poněkud hloupě. V jejím okolí bylo zmařeno několik životů a cítila jistou povinnost prožít zbytek života co nejlépe.

Otázkou ovšem bylo, co v tom zbytku života dělat?

Esther se opatrně napila kávy a přelétla očima úvodní stranu dnešních *Politiken*, které jí Gregers dával každé dopoledne, když je dočetl. Přečetla si úvodník, chvíli novinami listovala, ale vlastně neměla chuť číst. Dóxa a Epistéme leželi v klubku na podlaze a nevypadali jako někdo, kdo chce být v ranní studené tmě vyvenčen. Třeba by si raději měla poslechnout trochu hudby?

Loni v létě, předtím, než se jí zhroutil celý svět, cvičila s Kristoferem roli Neddy v Leoncavallových *Komediantech*. Ani zdaleka nebyla schopná přiblížit se vysokým tónům tohoto partu – vysokému b5, pokud si správně vzpomínala – a dech jí už vůbec nestačil na náročnou árii *Qual fiamma aveva nel guardo*, v níž Nedda opěvuje svou tajnou, zakázanou lásku. Úzkostí hnané intenzivní tempo, tak ucelené a obtížné. Bylo zábavné si to zkusit. Vzpomínka ji zabořila v srdci, stejně jako všechny vzpomínky z bezstarostné doby před osudovými skutky. Uvědomovala si, že by si jich měla vážít, nebo se štěstí utopilo ve stížnostech a každodenních problémech?

Na polici mezi jinými deskami s italskými operami našla *Komedianty*; pořad měla vinyly, byla příliš stará na to, aby v tomto směru přesedlala, i když jiné nabídky digitálního světa postupně brala za vlastní. Ovšem hudbu ne. Desky se stále musely opatrně vytahovat z obalu a položit na gramofon, zatočit ve směru hodinových ručiček a otřít od prachu speciálním kartáčkem.

Raději by měla Gregerse varovat, že si bude přehrávat hudbu. Na

nahluchlého byl překvapivě citlivý na zvuk, hlavně na její opery. Esther desku odložila a dělicí chodbou se vydala ke Gregersovým pokojům. Jeho dveře byly zavřené. Jednou z výhod toho, že ztratil výhled na ulici Klosterstræde, bylo, že musel chodit ven, když chtěl sledovat pouliční život. Procházký mu dělaly dobře. Esther přistoupila ke dveřím do jeho obývacího pokoje. Uvnitř hrálo rádio. Malé rádio s budíkem bylo první, co ráno současně s kávovarem zapínal. Většinou hrálo celý den, dokud nešel spát. Zakleपालa a dveře opatrně otevřela.

Gregers seděl v křesle, hlavu zakloněnou a ústa otevřená. Popová hudba kanálu P4 ho obklopovala příjemnou zvukovou kulisou. Esther chtěla dveře znovu zavřít, když vtom zvedl hlavu.

„Co se děje?“

„Nic, Gregersi, jen jsem ti chtěla říct, že budu poslouchat desky...“

„COŽE?“

„Abys na to byl připravený...“

„Ach jo, ty zatracené odrhovačky, dělá se mi z nich špatně.“ Gregers s obtížemi vstal a ztlumil hudbu. „Já myslím, že by raději měli každý den vysílat *Mads a jeho hosté radí posluchačům*. To bych poplatky platil s radostí.“

„Žádné poplatky neplatíš, platím je já.“

„Hergot, to je jedno, podle mě je to služba veřejnosti. Jako teď v sobotu. Probírali tam dilema, ze kterého by ses mohla něco naučit, milá Esther.“

„Dobře, někdy mi to povyprávíš...“

„Napsala jim starší dáma, protože její dospělá dcera nechce, aby popíjela víno, když hlídá vnoučata. Byla našťvaná, protože o co tady sakra jde? Posledních dvacet let pije každý večer půl lahve bílého. Proč by měla měnit své zvyky jen proto, že se z dcery stala novodobá puritánka? Znáš to, ten typ, co k jídlu pije Coca-Colu. Copak to je zdravější?“

„Vždyť je jasné, že existují jisté důvody, proč se napůl neopít, když je člověk odpovědný za malé děti, ne?“ Esther ustoupila a chystala se zavřít dveře.

„A to říkáš zrovna ty?“

„Pokud vím, tak žádná vnučata nemám. Rozhodně ne žádná, která bych hlídala.“

„Máš přece psy a mě! Co když upadnu a ty budeš pod obraz?“ Gregersovi naskákaly rudé skvrny na krku.

„Nikdy nebudu tolik opilá, abych nedokázala vytočit 112.“

„No, nevím. *Mads a jeho hosté* se každopádně s tebou shodli na tom, že babička je nezodpovědná a když hlídá vnučata, měla by se od vína držet dál. To se jim lehce říká, když si tam jen tak sedí a v nejlepším vysílacím čase dělají chytré.“

„Teď tomu nerozumím: Myslíš si, že by ta dáma měla mít právo pít víno, nebo ne?“

Gregers se na ni podíval, jako by jí něco důležitého uniklo. „Jde přece o povídání, milá Esther, o debatu. Nikoli o výsledek. Jé, tahle je dobrá!“ Gregers zesílil hudbu. „Ta je od Cliffa Richarda...“

Když si Gregers začal pobrukovat refrén, že někdo přestal s někým mluvit, zavřela opatrně dveře a vrátila se k sobě. Něžným pohledem přešla polici s gramofonovými deskami. Puccini, Verdi, Strauss, Wagner. Měla v oblíbě ty nejbombastičtější. Ale copak všechny opery nebyly vlastně takové? Necenzurované hřiště pocitů. Položila *Komedianty* na gramofon, posunula jehlu na místo a zvýšila hlasitost. Ten řezavý zvuk, když jehla začala jezdit v drážce! Esther pocítila na hrudi záchvěv čehosi dobrého, mladistvého a divokého.

Sedla si na okenní parapet ke studené kávě. Kolem jezera přicházely jako procesí vypolstrovaných trpaslíků děti ze školky. Esther se sama pro sebe usmála, uvelebila se v polštářích a nechala housle buráct.

KAPITOLA 2

Je otevřeno,“ ozval se chraplavý hlas PK v odpovědi na Jeppeho „Jklepání. „Jeppe, tady jste. Posadte se!“

Jeppe za sebou zavřel, pokývl jí na pozdrav a sedl si na jednu z prohýbaných bukových židlí, jejichž sedadla škrábala i přes nejsilnější kalhoty.

PK opatrně odstrčila prázdný hrnek s nápisem *Babička* a poskládala hromádku papírů. Policejní komisařkou byla více než dvacet let a pro své kolegy se stala synonymem této funkce. Její kancelář byla uklizená a útulná, jak to mohlo být pouze u někoho, kdo tady pracoval tak dlouho, až se mu to stalo druhým domovem. V rozích stály nasbírané dlouhé, tenké bambusové rybářské pruty. Ukazovaly na nízký strop a její blížící se odchod do důchodu.

PK si naprázdno odkašlala do lokte a vyslala k Jeppemu odevzdávaný pohled, aby signalizovala, jak otravné je být nachlazený. Vždy byla výkonná a udržovala si přátelský odstup, i když by v situaci jako teď měla s nosním sprejem ležet pod peřinou. Jeppe uznával její profesionální styl velení, který jinak vyvolával dost odporu. V dnešní době, kdy se všichni na setkání objímají, PK zůstávala u podání ruky. Člověk se nesměl nechat zmást jejím příjemným vzhledem se zakulacenými tvářemi a milýma hnědýma očima s hustými řasami. I když připomínala roztomilého malého hlodavce, bylo v ní víc orla než veverky.

„Byl jste u toho bezdomovce nalezeného dnes v noci? V Ørstedsparken.“ Spíše to konstatovala, než se ptala.

„Ano. Lima 11 volal kolem třetí, hned jsem tam jel. Mluvil jsem s Nyboem, udělal jsem pár fotek. Nebylo tam nic zajímavého.“

Vytáhla papírový kapesníček a vysmrkala se. „Já vím. Hlídka, která ho našla, napsala hlášení do POLSAS. Když tým v parku skončil, byl bezdomovec převezen do márnice, kde ležel, dokud si ho tam dnes ráno nevyzvedli ze soudního na pitvu. Běžné standardní postupy.“

„Ale najednou se standard zvrtnul, nebo co?“

Přes stůl se podívali jeden druhému do očí.

„Před chvílí volal Nyboe. Jeden z forenzních techniků dotyčného při prohlídce těla poznal. Jak víte, mrtvý u sebe neměl žádný průkaz, ale nejde o bezdomovce.“

„Kdy budou pitvat?“ Jeppe se podíval na hodinky.

„Už začali.“ PK zvedla ruku na obranu, aby zastavila protest, o němž věděla, že přijde. „Jistě, měli nás na ten večírek pozvat, ale nastal tam zmatek, protože se předpokládalo, že jde o umrzlého bezdomovce. Tragické, ovšem ne podezřelé.“ Nasadila omluvný výraz. „Profesor Nyboe musel okamžitě začít pitvat, protože skoro celý den svědčí u soudu. Ale slíbil, že hned po pitvě se s vámi oběma setká a všechno vám řekne. Budou hotoví asi tak za půl hodinky.“

Jeppe odevzdaně potřásl hlavou. PK se na něho přísně zadívala, aby dala najevo, že ani jí se to nelíbí, ale už tím nebude ztrácet čas.

„Lidé dělají lehce nešťastná rozhodnutí, když jsou osmnáct hodin nepřetržitě ve službě.“ Pootočila se o půl otáčky i se židlí a trhnutím vytáhla stříbrné žaluzie na kartotéce za sebou. Z horní police vzala tenkou, mechově zelenou papírovou složku a položila ji před sebe na stůl. Olízla si levý palec, otevřela složku a podala Jeppemu sadu fotografií.

„Ano, omlouvám se za mizernou kvalitu. Fotky, které mi technici poslali z místa nálezu, jsem vytiskla sama. Nejsou moc dobré. Nevím, jestli ty, které jste nafotil vy, jsou lepší?“

Jepe zavrtěl hlavou. „Fotil jsem, ještě než ho otočili. Podíváme se na tyhle.“

Pohled na zkroucený mužský obličej s otevřenými krvavými ústy a očima v sloup byl i na zrnitých snímcích nepříjemný. Jednalo se o štíhlou tvář s vystouplými lícními kostmi, upraveným obočím a plnými rty. Tedy podle toho, co z nich zbývalo. Jepe si přitáhl jednu fotografii branou zblízka. Nebylo snadné určit věk oběti, protože kůže byla hladká a až na pár drobných čárek u očí bez vrásek, a lícní kosti hranaté jako u pubertáka. I přesto tvář vypadala starší.

„Kdo je to?“ Jepe byl zmatený.

PK se na něho plná očekávání podívala. „Povězte mi, copak vůbec nejete s dobou? No, abych řekla pravdu, já ho taky nepoznala. Naštěstí Nyboeho technici čtou ženské časopisy víc než my.“ Ze složky vytáhla výpis z Wikipedie.

„Alfa Bartholdy, narozen 12. března 1968 ve Frederikshavnu. Otec řeznický mistr Jørn Bartholdy Andersen, matka umělecká malířka Marianne Bartholdy Andersen.“ Četla váhavě, jako by probírala menu v uzbecké restauraci. „Vzdělání... designérství na Margrethi-ně škole v roce 1990... komentátor módy ve večerní televizní show, porotce na modelingových soutěžích... kdybych tak chápala, proč musejí být všechny modelky tak hubené... kreativní ředitel v poradenské firmě Fashion Forum.“

„Měl bych ho znát, šéfová?“ zeptal se Jepe.

„Je to přece ten král módy! Vystupuje v televizním pořadu o *vystaj-lovaných* domovech známých lidí. Ne že bych se na podobné věci dívala, ale v jistých kruzích je Bartholdy považován za velkého experta.“ PK povytáhla husté obočí.

„V jakých kruzích?“

„Módní branži, Jepe, mezi mladými a krásnými.“ Věnovala mu chápavý úsměv.

Jepe se podíval na fotografie. „Chcete mi namluvit, že tenhle člověk pracuje s módou? Vypadá jako...“

„Bezdomovec, ano! To jste přece nejdřív všichni usoudili podle jeho... *looku*.“ PK vyslovila cizí slovo s poněkud krátkým „u“, což prozrazovalo, že není moc zvyklá mluvit anglicky. „Očividně je moderní vypadat trochu ošuntěle. Obnošené a děravé šaty jsou novou černou.“

„Takže předpokládám, že neumrzl nešťastnou náhodou? Když vedeme tenhle rozhovor.“ Jeppe nedokázal potlačit frustraci v hlase. Pamatoval si pohled na schoulený stín ve sněhu. Měl se vykašlat na Nyboeho závěry, měl to tušit.

„To se dá samozřejmě v tomhle stádiu pitvy těžko říct. Ale nevypadá to tak.“ PK se ještě víc naklonila přes psací stůl, až se rameny dotkla ušních lalůček. Na čele měla vodorovnou vrásku. „Nejbližší byli informováni; jeho rodiče, kolegové, dobrá přítelkyně. Matka už jede z Frederikshavnu, aby potvrdila totožnost oběti. Ale víme, že je to on. A také víme, že se včera večer zúčastnil večírku při příležitosti Týdne módy. Navíc ze všech míst právě v Geologickém muzeu.“

„Proč se konal tam? Myslel jsem, že podobné večírky jsou něco extra, ne?“

„Kdo ví? Minerály jsou zřejmě *in*. Každopádně se zdá, že pozdě večer odtamtud odešel po ulici Østervoldgade, kolem stanice Nørreport a dál do parku Ørstedsparken, kde byl nalezen. Bydlel ve Værnedamsvej, takže měl asi v plánu jít domů přes park, ne?“

Jeppe si oběma rukama promnul obličej a zhluboka se nadechl. „Zatím žádné svědecké výpovědi? Z večírku? Nic od příbuzných?“

PK jen lehounce zvedla jeden koutek úst, ani nemusela vrtět hlavou.

„Tým. Koho do něj chcete?“

„Wernerovou, Saidaniovou, Falcka. Kolik můžu dostat lidí?“

„Falck je na nemocenské. Stres. Můžete mít Larsena.“ Tázavě na něho pohlédla, dobře věděla, že Jeppe má s mladým, horlivým policejním asistentem Thomasem Larsenem napjatý vztah. „A čtyřčlenný tým je maximum, co teď dostanete.“

Neochotně přikývl.

„Sepište, co po nich budete chtít, a já je pak svolám a pošlu makat.“

PK hodila přes stůl zápisník. Zatímco Jeppe zapisoval úkoly, znovu otevřela zelenou složku a vytáhla šedý lesklý tvrdý papír se stříbrnými písmeny. Rychle si ho prohlédla a podala ho Jeppemu.

„Tohle je jediné, co měl Alfa Bartholdy u sebe. Pozvánka na večírek. Technici už ji prohlédli, takže na ni můžete sahat.“

Jeppe se podíval na kartičku.

LE STAN

si dovoluje Vás pozvat

na večírek při příležitosti Týdne módy podzim/zima,

který se koná ve středu 27. ledna ve 21.00 hodin

v Geologickém muzeu, Øster Voldgade 5

RSVP: press@lestan.com

„Le Stan je módní dům, který večírek pořádal. Podle Bartholdovy matky pracuje Alfova *nejlepší přítelkyně* – její slova, ne moje – jako tisková vedoucí Le Stan, takže s tou by se určitě mělo promluvit. Dnes organizují módní přehlídku na radnici.“

Jeppe se na ni skepticky podíval. „Přehlídku a dneska? Copak včera neměli večírek?“

„V případě důležitého módního domu to evidentně takhle chodí; pořádají večírky i přehlídky. No jo, co já o tom vím.“

PK se dramaticky odmlčela a nevědomky se zahleděla na vycpanou štikou, která visela na dřevěné desce nad dveřmi. Pak složku podala Jeppemu.

„Prosím, případ je váš. Jak řečeno, hlášení je připravené. Domluvte se s Nyboeho kanceláři, očekává vás.“

Jeppe převzal složku a neochotně vstal. Nešťastný začátek případu jim svázal ruce dřív, než se vůbec pustili do práce.

PK vytáhla další papírový kapesník a otřela si nos. „Teď poskytnu médiím základní informace a požádám, aby se přihlásili případní svědci. Večer mi pošlete podrobné hlášení, abych se mohla připravit na tiskovou konferenci zítra ráno. Dobře?“

„Tak děkuji.“

„Já děkuji. Zavřete za sebou dveře, je tady příšerná zima...“ PK popotáhla. „A mimochodem!“

Jeppe se zastavil v otevřených dveřích.

„Jestli někam půjdete, vezměte Wernerovou s sebou! Jinak mě bude pořád rušit. Ta ženská trpí poruchou pozornosti. Dobrý lov!“

✱

Torben Hansen těžce stoupal po kamenném schodišti Geologického muzea, na jehož stěnách visely obrazy Pera Kirkebyho plné barev. Všude byly lahve a plastové kelímky, brčka a loužičky páchnoucí po moči. Že jim to dovolili! Zpropadení lidé z módní branže a jejich předstíraný zájem o umění a architekturu. Ve skutečnosti šlo jen o to zpít se do němoty a chcát na kulturní dědictví. Doslova a do písmene.

Za normálních okolností by v lednovém pracovním dni probíhala pouze běžná údržba: odklizení sněhu, lehký úklid, drobné opravy. Ovšem právě v těchto dnech se muselo uklidit po večírku a zároveň vysmýčít hvězdárnu, aby byla v úterý večer připravená na zatmění Měsíce. Hvězdárna nebyvala běžně otevřená pro veřejnost, vlastně jako observatoř nefungovala více než šedesát let, ale vedení si oblíbilo pořádání různých akcí, takže teď se prodávaly vstupenky na Noc kultury i astronomické události. A lidé to milovali. Když se hvězdárna otevřela, pokaždé se utvořila dlouhá fronta.

Nový šéf rozvoje muzea měl spoustu skvělých nápadů, jak by se botanická zahrada dala zatraktivnit a víc vynášela; šlo o plány, z nichž si výzkumní pracovníci v institucích spadajících pod zahra-

du – kromě jiných i z Ústavu Nielse Bohra – rvali vlasy a volali po klidu na práci. Ovšem všichni viděli, odkud vítr vane; muselo se vydělavat. Pro ty, kdo byli ochotni platit, se dělalo všechno.

Nadávající Torben se zvedl od nepořádku a podíval se z okna. Pohled z okna na městské střechy za to všechno stál. Po letech strávených na venkově ho minulý rok právě tenhle pohled přiměl žádat o tohle místo a nutil ho každé ráno vstát z postele. Z kopule hvězdárny, nejvyššího bodu ve městě, byl výhled na Kodaň nejkrásnější. Za každého počasí zlaté koule na Christiansborgu soutěžily s křížem katedrály Panny Marie o to, co září jasněji, a na druhé straně ulice Torbena zdravila pohádková věž zámku Rosenborg. Dokonce i za zimní ranní tmy, kdy jednotlivé věže města vidět nemohl, vnímal je ve své duševní mapě.

Torben zvedl dva pytle plné prázdných lahví, a když je táhl dolů do suterénu do kontejneru na odpadky, dával si pozor, aby z nich na schody nevytékaly zbytky vína. V *Pistolové chodbě* se světlo rozsvěcovalo automaticky a Torben se jako vždy cítil dobře, když zavzpomínal na odbojáře, kteří za války trénovali v chodbě střelbu. Stateční muži, kteří měli cíl a konali, jejichž život byl smysluplný.

Kontejnery na odpadky v suterénu opět nechutně zapáchaly. Musí zavolat na úřad a požádat je, aby je opatřili zámky. Zadržel dech, postavil pytle s lahvemi na podlahu a začal jednu lahev po druhé házet do kontejneru na sklo. Cinkaly o závod s vrzajícími koleny, znělo to jako stará ohraná melodie. Z komory na úklidové prostředky vytáhl mop a kbelík. Trocha rozpustného hnědého mýdla a teplá voda až po okraj a mohl se po kamenném schodišti vydat k ulepeným podlahám nahoře. Celé muzeum bylo cítit alkoholem a dekadencí.

Torben kdysi také pil, ale nekončilo to dobře. Teď se mu z oděru včerejšího večírku zvedal žaludek. V lepkavých vrstvách se skrývala ležerní slova a bolestivé činy.

Postavil kbelík na zem, namočil mop do vody s mýdlem a pustil se do mytí podlahy.

✱

Když se Jeppe s dvěma hrnkami kávy vrátil do kanceláře, byla Anette opět zalezlá pod psacím stolem a bušila do radiátoru.

„Přestaň, Anette, je to ústřední topení. Nedostaneš z něj víc tepla tím, že do něho budeš mlátit.“

Anette přestala tlouct a vykoukla zpod stolu. „Co chtěla PK? Šlo o toho bezdomovce?“

„Který není bezdomovcem, ale celebritou z módní branže.“

„A který neumrzl?“ Anette si stoupla a vzala si hrnek s černou sladkou kávou.

„Asi ne. Nyboe právě pitvá, za chvíli za ním pojedeme.“ Varovně se na ni podíval. „A stížnosti na pracovní náplň si ušetři – tak to prostě chodí. Aspoň vypadneme z kanceláře.“ Jeppe ignoroval otevřená ústa své parťačky a sedl si ke stolu. „Pustíme se do práce. Sedni si, Anette Wernerová, nebo tě kopnu do lýtky, přesně do tvého starého zranění z hokeje.“

Rozesmálo ji to. Posadila se ke druhé straně stolu a poslušně složila ruce. „Fajn, kde začneme?“

Jeppe se usmál. „PK svolává tým. My dva, Saidaniová a Larsen.“

„To není moc.“

„Pro začátek.“

„Co víme o mrtvém?“ Anette si nasadila brýle na čtení a z tašky vytáhla iPad.

„Prozatím jen to, co PK zjistila od jeho matky a z profilu na Wikipedii. Mrtvý se jmenuje Alfa Bartholdy, věk čtyřicet osm, muž dánského původu, bydliště v centru, na ulici Værnedamsvej. Pracoval jako stylist a komentátor módy, majitel poradenské společnosti Fashion Forum, kde měl zaměstnaného asistenta a neplaceného praktikanta.“

„Slyšela jsem o něm. Jak zemřel?“

„Včera byl na profesním večírku v Geologickém muzeu. Začínalo to v devět večer. V 1.54 ho hlídka z centra našla bez známek života v Ørstedsparken. Nevíme, co se dělo mezitím. Zatím nemáme žádné svědky na dobu, kdy večírek opustil.“ Jeppe upil své kávy. Sotva trochu vychladla, bylo v ní cítit sušené mléko. Postavil hrnek stranou. „Musíme zjistit, co se stalo během těch pěti hodin a vyslechnout co nejvíce účastníků párty. Kdy odešel? Byl při odchodu pod vlivem něčeho? Viděl ho někdo v době mezi večírkem a nálezem těla? A tak dál.“

„Kdo je jeho nejbližší? Je ženatý?“ Anette si tiše dělala poznámky na displej.

„Singl, bydlí sám. Pokud matka ví, žádná přítelkyně.“

„Ani žádný domácí mazlíček?“ Vzhledla.

„Žádný. Jeho rodiče žijí v severním Jutsku, neměl žádné sourozence. Na druhou stranu měl hodně kolegů a známých, které musíme vyslechnout. Samozřejmě plus hosty z večírku.“

Anette si sundala brýle. „Na spekulace ohledně vztahu mezi mrtvým a pachatelem je asi ještě moc brzo, co? Motiv.“ Zachvěla se. „Hergot, tady je ale příšerná zima.“

„Dokud neznáme výsledky pitvy, je marné nad tím takhle přemýšlet.“

„Co znamená marné?“

„Marné. Zbytečné.“

„Tak proč to neřekneš rovnou? Ne, kruci, teď už toho mám dost!“ Prudce odstrčila židli dozadu, zalezla pod stůl a opět začala bušit do radiátoru.

Jeppe si povzdechl. Ze všech marných pokusů vysvětlit své parťačce zbytečnost tohoto počínání byl tenhle nejmarnější.

„Kdo bude dělat co?“ zeptala zpod stolu.

„Saidaniová projede Bartholdyho sociální síť a všechno, co souvisí s večírkem. Sežene seznam hostů a spojí se s potenciálními svěd-

ky. Larsen prověří jeho soukromý život a finance, vyslechne rodiče, majitele bytu a sousedy, podívá se do jeho bytu a tak dál. PK je hned pošle makat.“

„A co budeme dělat my?“ Otázku zařvala a dál bušila do topení tak hlasitě, že nemohla slyšet jeho odpověď. Vést hovor s Anette Wernerovou občas bylo jako házet hrách na stěnu. Za tu námahu to nestálo.

Jeppe počkal, dokud se nerozhostilo ticho a nad hranou stolu se neobjevily Anettiny oči.

„Nejdřív zajedeme za Nyboem a promluvíme si s ním. Poslechneme si průběžné závěry z pitvy. Potom vyslechneme Marii Ringsmoovou. Říká se, že byla Bartholdyho nejlepší kamarádkou a shodou okolností je také tiskovou mluvčí Le Stan.“

„Le Stan, která pořádala včerejší party?“

„Ano. Zrovna teď připravují módní přehlídku. Jestli jsem PK správně pochopil, bude se konat na radnici – je to možné?“

„Radnice je během Týdne módy oficiální přehlídkovou scénou.“ Anette odpověděla promptně.

„Odkud to víš?“

„To se prostě ví.“

Anette Wernerová, žena plná překvapení.

Jeppe stiskl tlačítko na svých nových potápěčských hodinkách a v potměšlé kanceláři se rozsvítil displej. „Pak se pustíme do výsledků svědků, které, doufejme, mezitím najde Saidaniová. Ovšem nejprve soudní a pak radnice.“

„Domluveno,“ zasmála se Anette a vstala. „Stejně potřebuju trochu inspirace na jarní garderobu.“

✱

„Přejete si francouzský dresink?“

Prodavač s kulatými tvářemi tázavě zvedl plastovou lahev a podíval se na něho. Mikkel Husted odtrhl pohled od digitálních novin,

jimiž si listoval na mobilu a roztržitě přikývl. Ten pohyb otřásl moz-
kem v lebce a znovu se mu zvedl žaludek.

Včera se to protáhlo. Pozdě večer po práci se kluci stavili za ním
v dílně a Mikkelovi se podařilo vystrnadit je až ve čtyři ráno po více
pivech a jointech, než na kolik měl chuť myslet. Včera to vypadalo
jako dobrý nápad, dneska už ne. Spal do jedenácti, nevysprchoval
se a navíc musel stihnout opravu jednoho auta, než zase bude muset
večer vozit bohaté a chytré po městě.

Právě teď si chtěl ze všeho nejvíc lehnout a spát. Nebo umřít.

„Prosím. A dobrou chuť.“

Mikkel si převzal svůj francouzský hot dog a slabě se pousmál,
což prodavač kvůli spoustě práce stejně neoceníl. Pak se přesunul
k jednomu z umaštěných okenních parapetů, kde se člověk mohl
najíst s výhledem na stojany čerpací stanice. Kousl si párku a poma-
lu žvýkal, zatímco tělo přemýšlelo, jestli přijme pevné jídlo. Skoro
by se tomu dalo říkat brunch. Mikkel se lehce zasmál sám pro sebe.
Zdálo se, že to zvládne.

Dvě holčičky ve frontě u pokladny se otočily a zahihňaly se na
něho. Mohlo jim být nanejvýš sedm osm let, samá ruka, samá noha
a mezery mezi zuby. Rozhodně příliš malé na to, aby byly samy na
benzinové stanici v Nordvestu. Mikkel se diskrétně porozhlédl.
Někde tady určitě postává otec a pije kávu, ale nikoho neviděl.
Dívanky po něm pořád kradmo pokukovaly a chichotaly se jedna
na druhou. Mikkel ucítil dobře známé napětí v břiše; malé pnu-
tí zvěstující štěstí. Zasilhal a vyplázl na holčičky jazyk. Potěšené
se rozesmály. Mikkel nasadil široký úsměv; teď měl jejich plnou
pozornost.

Rychlým tahem ukazováku si ohnul horní ret, aby vypadal jako
venkovský blbeček s předkusem. Dívanky se dětským smíchem zlo-
mily v pase a naplnily benzinku životem a světlem.

„Co vyvádíte? S tátou sedíme venku v autě a čekáme. Vy jste si
ještě nic nekoupily?“ Nenalíčená žena v maskáčové péřovce a chlu-

patých válenkách najednou stála ve dveřích. Mikkel vnímal, jak ho její podezíravý pohled pálí na tváři a znovu se zadíval do telefonu.

„Tak fofrem! Jedeme. Hned!“

Holčičky byly za hlasitých protestů odtaženy do auta. Mikkel potlačil touhu podívat se za nimi a raději se nepřítomně napil limonády. Opět otevřel internetové noviny a dál si jimi listoval a jedl. Článek ho zasáhl jako nečekaná turbulence během letu.

Známá osobnost módní branže Alfa Bartholdy se zúčastnil večírku celebrit módního domu Le Stan konaného v Geologickém muzeu a v noci na dnešek byl nalezen mrtvý v závěži v Ørstedsparken. Hlavní vyšetřovatel zatím nemůže oznámit příčinu smrti. Policie hledá svědky této události a ráda by vyslechla všechny, kteří se pohybovali v okolí Geologického muzea ve středu 27. ledna v době mezi devátou večer a druhou hodinou ranní. Případní svědci se mohou obrátit přímo na hlavního vyšetřovatele na telefonním čísle 33141448.

Mikkel cítil, jak mu pečivo bobtná v puse a mění se ve skelnou vatu, jež z úst pomalu vysává veškerou kapalinu. Nevolnost se vrátila jako tsunami. Vyplivl jídlo do odpadkového koše a ještě si odplivl, aniž by se nechal rušit pohledy okolostojících.

Nejlepší je nic neříkat.

KAPITOLA 3

Tak dále!“

„Jepe na vteřinu zaváhal ve dveřích kanceláře profesora Nyboeho na ústavu soudního lékařství. Nyboe bubnoval prsty do desky stolu, aby dal najevo, že nemá celý den. Jeho strohý výraz jako vždy oznamoval, že má nekonečně víc napilno než ti, kteří mu dělají společnost.

Anette už stála v uklizené kanceláři s výhledem na Fælledparken. Podél stěn se táhly lakované železné regály s periodiky a odbornou literaturou, na okenním parapetu bojoval sukulent o přežití. Nyboe si sedl a mávl rukou směrem k židlím na druhé straně těžkého dřevěného psacího stolu. Jepe si všiml, že židle hostů jsou nižší než Nyboeho. Pochyboval, že to byla náhoda.

„No, Nyboe, takže to přece jen nebyl bezdomovec, co?“

Nyboe pohlédl na Jepeho s jedním povytaženým obočím a znovu mávl směrem k židlím. Posadili se. Tohle téma bylo očividně vyčerpané.

Jepe si elegantně odkašlal. „Dobrá tedy. Jak zemřel? Módeman jeden?“

Nyboe opovržlivě zachrchlal. „Bylo by nepochybně snazší, kdybyste se dostavili k pitvě. Kdybyste to nevěděli, mám plno práce. Za půl hodiny musím být u soudu. Máte deset minut.“

Jepe se kousl do jazyka, aby neřekl něco jedovatého. Stejně bylo pozdě něco s tím teď dělat a Nyboeho člověk nepředělal. „Nemusíte zabíhat do detailů.“

„V detailech je podstata.“ Nyboe vytáhl z papírové složky jeden dokument. „Oběti byl relativně zdravý muž ve věku čtyřiceti osmi let. Všechny končetiny v celku, žádné viditelné zlomeniny nebo rány na těle, všechny zuby neporušené a dobře spravené drahými porcelánovými korunkami. Zjizvená tkáň na úrovni vlasů po minimálně jednom vypnutí obličejové a stopy po botoxu a vyhlazení na čele, tvářích, rtech a kolem očí.“

„Jinými slovy devadesát procent plastických operací?“ Anette se jako jediná zasmála.

Nyboe pokračoval, aniž by vzlhl.

„Oběti jsme odebrali vzorky na přenosné pohlavní choroby. Odpovědi dostaneme z krevních testů. Existují náznaky, že měl hepatitidu typu C, tedy zánět jater, což se typicky přenáší při sexu, krevní transfuzi nebo špinavými kanylami. Rozsáhlé zjizvení jaterní tkáně naznačuje, že touto nemocí trpěl již několik let.“

„Narkoman?“

„Neměl viditelné vpichy, takže by musel brát už v dávné minulosti, jestli vůbec.“ Nyboe vytáhl zásuvku, našel müsli tyčinku, kterou si rozbalil a během řeči ji začal pojídat. „Výsledky krevních testů zatím nemáme, ale samozřejmě prověříme všechny myslitelné drogy, alkohol *et cetera*. Kávu?“

Nyboe se na ně odměřeně podíval, jako by přijetí jeho nabídky bylo nanejvýš nevhodné. Jeppe a Anette s poděkováním odmítli, a Nyboe spokojeně přikývl.

„Ano, nejprve jsme se domnívali, že se jedná o bezdomovce. Jeho oblečení vypadalo příšerně, ošoupané a špinavé a pak tady byly ty úniky.“

„Úniky?“

„Na šatech měl jak moč, tak emesis. Hematemeze. Celkově vzato je vomitus zajímavý.“

„Nyboe, dánsky, prosím vás!“ Jeppe se s lehkým pousmáním pokusil odlehčit náladu.

Nyboe si toho nevšiml.

„Zvracení! Oběť si silně pozvracela oblečení a zvratky jsou zbarvené krví. To je neobvyklé.“

„Krvavé zvracení, co to může znamenat?“ Jeppe slyšel, jak vedle něho Anette vydává dávivé zvuky. Opravdu dospělé.

„Zřejmě retrográdní peristaltika, tedy obrácená peristaltika, kdy se obsah horní části tenkého střeva vrací do žaludku a dál nahoru do jícnu. A také vnitřní krvácení.“ Nyboe si hodil poslední kousek müsli tyčinky do úst a než její obal hodil do koše, zklamaně se do něj podíval.

„Oběť měla těžká vnitřní poškození dutiny ústní a jícnu se závažnými následnými gastrointestinálními krváceními. Musíme počkat na toxikologickou zprávu. Až z ní se dozvíme, co přesně ta poranění způsobilo, ale bezpochyby požil agresivní žíravou látku.“

„Takže snědl nebo vypil něco jedovatého?“

Nyboe vzhlédl.

„Ano, i takhle by se to dalo říct. Ovšem nic pomalu působícího na nervy nebo jinak ochromujícího. Oběť požila něco, co bylo natolik sžíravé, že zemřel krátce nato.“

„O jakém časovém úseku se to bavíme?“ Jeppe si zapsal do zápisníku. *Žíravé, rychle působící.*

„Maximálně jedna hodina od požití do smrti.“

„Takže něco snědl nebo vypil, ať už to bylo cokoli, během toho večírku?“

„To se dá zřejmě předpokládat. Mrtvola měla na stehnech skvrny od chladu, takže mráz také sehrál svou roli. Příčinou smrti je kombinace poranění po požití žíraviny a chladu. Uvidíme, co se o poleptání dozvíme, až budeme mít toxikologickou zprávu.“ Nyboe vstal a vydal se ke starodávnému kávovaru v rohu kanceláře. Z konvice si nalil šálek, aniž by jim opět nabídl, a odnesl si ho ke stolu.

„Jak člověk požije něco žíravého na večírku?“ Z oděru kávy, která stála na plotýnce příliš dlouho, se Jeppemu zvedl žaludek.

Nyboe usrkl doušek a zamyšleně se zahleděl z okna. „Zjistit to je přece vaším úkolem. Ale stejnoměrné rozšíření poranění ukazuje na požití žíravé kapaliny.“

„Jako že dostal něco do drinku? Zkažený ananasový džus do piña colady?“ Anette se plná očekávání podívala na patologa.

Nyboe zavrtěl hlavou. „Žádný ananas. U zvratků na oblečení jsme udělali test pH. Navzdory obsahu žaludečních šťáv je hodnota pH přes deset. To indikuje něco zásaditého. Musíte pochopit, že kyselé a zásadité působí v těle naprosto rozdílně.“

„Co by to mohlo být?“ Na zaneprázdněného muže dokázal Nyboe být nesnesitelně pedantický.

„Se všemi myslitelnými výhradami a tak dále se domnívám, že oběť vypila něco vysoce účinného jako například hydroxid draselný. To je velmi silně zásaditá sloučenina.“

„Která se najde kde?“

„To si probereme, až substanci určíme s jistotou.“ Nyboe vstal a poplácal se po kapsách v netrpělivém gestu loučení. „No, deset minut uplynulo. A ještě několik navíc.“

Jepe si váhavě stoupl. „Dokázal by člověk polknout něco tak žíravého dobrovolně?“

„Hm, to považuji za nepravděpodobné, a to dokonce i v případě, že by dotyčný už byl pod silným vlivem alkoholu nebo drog. Dříve, než budeme substanci znát, je pochopitelně nemožné dělat definitivní závěry. Ovšem oběť bezpochyby musela požit poměrně velké množství zásadité kapaliny, aby na to umřela. Plnou skleničku.“

„Sebevražda?“ Anette také vstala.

Nyboe pokrčil rameny, ale tvářil se skepticky. „Je na vás, abyste si závěry přetlumočili, ale já rozhodně doporučuji, abyste případ považovali za vraždu.“

„Kdy předpokládáte, že budete mít toxikologickou zprávu?“

Nyboe demonstrativně povzdechl. „Toxikologie běžně trvá několik dní, ale požádal jsem je, aby tomu dali vyšší prioritu, takže možná do víkendu.“

„Dobře. Děkujeme za váš čas.“ Jeppe natáhl ruku, kterou Nyboe cestou ke dveřím šikovně přehlédl.

Když vyšli z budovy Teilum, bylo teprve dvanáct, ale na nebi byly mraky a už se šeřilo. Holé koruny stromů ve Fælledparken se ohýbaly pod zimní oblohou. Po namrzlém chodníku na ulici Frederik V's Vej šli opatrně k parkovišti.

Leden! Krutý absencí světla a tepla; vždy delší, než se čeká. Jeppe stále více věřil, že leden je horší než listopad popisovaný v Nordbrandtově básni. V listopadu se člověk alespoň mohl těšit na prosincové radovánky. Leden nebyl nic jiného než odříkání a placení.

Jeppe lehce potřásl zápěstím, aby mu potápěčské hodinky seděly dobře na ruce. Lesknoucí se, hodně velké Suunto DX. Řemínek musí být trochu volnější, vysvětlovali v obchodě s potápěčskými potřebami v Exmounthu, když Jeppe impulzivně použil půlku měsíčního platu na hodinky, které ukazovaly čas i v hloubce tisíc dvě stě metrů. Jeppeho staré hodinky – značky Omega, které zdědil po otci, ale nikdy si je nezvykl nosit – teď ležely v šuplíku. Nebyly obzvlášť spolehlivé, šlapaly příliš pomalu a během dvaceti čtyř hodin se zpozdíly o minutu. Skromné hodinky pro pokorného muže. I když je Jeppe nenosil několik dní, dál tikaly v zásuvce, dokud se konečně nezastavily.

„Co myslíš, že se mu stalo?“ Přestože se ploužili jako šneci, zněla Anette udýchaně. „Jak si člověk poleptá jícen na večírku módy?“

„Jak a taky proč.“ Jeppe cítil, jak mu chodník ujíždí pod nohama a vzápětí Anettinu silnou ruku v podpaží. Vděčně jí pokývl. K čertu s ledovkou, která zbavuje schopnosti udržet si teplo a důstojnost.

„Pojď, dědečku, půjdeme raději po silnici. Ta je uklizená.“ Anette ho s úsměvem táhla na cestu. „Mohlo jít o drogy a něco se zvrtilo? Jak se jmenuje ta tekutá extáze, která se dostala do oběhu? Jak se jen...“

„V tomhle prostředí? Zapomeň! Někdo mu musel něco namíchat do drinku.“ Jeppe potlačil chuť znovu se kolegyně chytit a místo toho postupoval vpřed jako pacient s Parkinsonovou chorobou používající chodítko. Ovšem to chodítko neměl.

Anette došla k autu první a s hlasitým pípnutím ho odemkla. „A když už je řeč o jídnu, neměli bychom si dát oběd?“

Jeppe se chytl kliky u auta a ulehčeně vydechl. „Já klidně ještě chvíli vydržím. Nezapojíme nejdříve na radnici a nepromluvíme si s pár lidmi od módy?“

Demonstrativně se podívala na hodinky a suše odvětila. „Nenapadá mě nic, co bych dělala radši.“

★

Číšník ve vestě a s motýlkem prošel kolem ní s tácem drinků a snažil se skrýt zvědavý pohled. Byla na to zvyklá. Naopak tady v hotelu Nimb zjevně ne. Oválný bar luxusního hotelu nebyl zřejmě každý den požehnan jasnovidkou, která si přinesla kadidlo a posvátný popel.

Lulu Sui vyfoukla trochu popele z dlaně na východní straně místnosti – neboli tam, co považovala za východní stranu – a zabroukala verš k Damballovi, vesmírnému otci.

Ruce se jí lehounce třásly, nebylo divu. Musela se vzchopit a dílo dokončit. Bar se musel připravit na zítřejší módní přehlídku Rolfa Tokluma, energie bylo třeba vyčistit. Kdyby svou účast zrušila, vzbudilo by to pozornost, lidi by o tom začali mluvit. A pozornost byla to poslední, co potřebovala.

Číšník znovu proplul kolem a tentokrát svůj zájem neskrýval. Pokusila se o úsměv, rty měla suché a tváře ztuhlé.

Úsměv opětoval s lehkou dávkou flirtu a pokračoval dál. S dobře rostlým tělem v kalhotovém kostýmu a botách na vysokých podpatcích nevypadala jako prototyp jasnovidky, a právě kvůli svému

vzhledu se stala populární v módní a zábavní branži. Kdyby byla obtloustlou dámou v květovaném polyesteru, dalo by se pochybovat, jestli by lidé stáli ve frontě, aby jim požehnala jejich projekty, jak to dělali teď. Rozhodně by na ni nečekali lidé z nahrávacích společností, designéři a novodobí boháči.

V místnosti se rozvonělo jídlo: grilované maso, jestli hádala správně. U jednoho z nízkých stolů mezi křesly s vysokými opěradly podávali oběd – wagyu burgery a koktejly – a od hostů zněl smích a švédské průpovídky. Týden módy v Kodani byl nejlepší výmluvou na světě, když si člověk chtěl vzít milenkou na služební cestu a pořádně si užít.

Lulu Sui se zhluboka nadechla a snažila se zklidnit nervozitu v těle. Za normálních okolností se na večírcích, hlavně teď v zimě, vrhala do zábavy jako první, ale včerejškem párty skončila. Teď šlo o to přežít pár následujících dní, aniž by k sobě přitahovala pozornost a postarat se, aby to zase nedopadlo špatně. Musela shromáždit svou energii, soustředit se, aby neudělala chybu.

Byl tu ještě on, ten, který na ni čekal doma. Co s ním měla dělat?

Uprostřed velké místnosti skopla boty a pravou rukou, s dlaní otočenou od těla, opisovala od čela k srdci kruhy proti směru hodinových ručiček. Oči měla přivřené a otevírala svou mysl. Spojení se navázalo okamžitě. Příliv energie jí stoupal od chodidel až k hrudi, kudy tělo zase opouštěl, což dokázala ovládat pouhou koncentrací. Komunikovala s vesmírem. Bylo to pro ni stejně přirozené jako plavat, když se dotkla vody, a vyžadovalo to podobně nepatrné úsilí. Jen malý zlomek zákazníků se vyptával na její metody. Stačilo jim, že má zvláštní schopnosti. Kontakt s čímisi, co je větší než my. Čím záhadnější a nepřehlednější její pracovní postupy byly, tím lépe.

Právě teď byl příliv energie obzvláště silný kvůli blížícímu se zatmění Měsíce. Baribové z Beninu věřili, že krvavý úplněk vzniká, když spolu bojuje Slunce a Měsíc, kteří takto zvěstují nepokoje a změny na Zemi. Krvavé zúctování s minulostí, pomsta a nové roz-

dělení moci. Lulu Sui to silně vnímala: zesílení magnetismu, který každý den ovlivňuje příliv a ženský cyklus.

Cítila, jak společně s krvavým úplňkem přichází bouře. Boj světla proti temnotě, dobří proti zlým.

Jen netušila, na kterou stranu se to zvrátí.

✱

Před kodaňskou radnicí parkoval napříč náměstím obrovský kamion. Na boku měl nápis *COPENHAGEN FASHION WEEK*, zpod něhož na davy turistů a hejna holubů vykukovala lehce naštvaná mladá blondýnka. Před fotkou na boku vozu stála starší žena v kanárkově žlutém kožichu a velkých slunečních brýlích a hovořila s malým týmem kameramanů. I přes ledový chlad vedle ní pózovaly dvě mladé dívky v krátkých šatech, vzájemně se fotily iPhony, prohlížely si výsledky a s rukama v bok a našpulenými rty začínaly zase nanovo. Určitě měly nějaký filtr, který odstraní zimou promrzlá kolena předtím, než fotky umístí na blog.

V radničním sále hekticky pobíhala hrstka scénických techniků v ponožkách. Stavěli lesklé šedé přehlídkové molo, které se mezi mořem židlí táhlo jako odrazový můstek. Mladé ženy celé v černém s vážnými výrazy pokládaly jmenovky na židle. Jeppe jednu z nich chytil a zeptal se, kde najdou Marii Ringsmoseovou. *Backstage!* Odpověď ve zpěvavé americké angličtině přišla promptně, aniž by žena alespoň zvedla oči od plánu, který držela před sebou.

Ve velmi malém prostoru za oponou se pohybovala spousta lidí. U ostře nasvícených zrcadel byly líčeny mladé dívky a podél stojanů se zářivě barevnými šaty stály modelky v různých stádiích nahoty. Štíhlounká tmavovlasá dívka, která na sobě měla jen spodní kalhotky, lodičky na vysokých podpatcích a na hlavě ozdabu s perím se přesně ve chvíli, kdy Jeppe procházel kolem, otočila a předvedla drobná dívčí ňadra. Pohled to byl naprosto neerotický, téměř až trap-

ný, ale očividně pouze pro Jeppeho. Všichni ostatní zřejmě vnímali nahotu jako naprosto přirozenou.

Ze vzdáleného konce místnosti se ozvalo hvízdnutí. Anette, samozřejmě, koho jiného by tady napadlo hvízdát? Jeppe s očima upřenýma přímo do podlahy se kolem stojanů s oblečením vydal k ní.

Anette našla mladší ženu, která měla v jednom uchu sluchátko od iPhone a byla oblečená do velkého černého svetru s nápisem *Le Stan is for Lovers*. Zase černá. Komu bylo asi určeno všechno to různobarevné oblečení, když všichni z módní branže zjevně chodili pouze v černé?

Vystresovaná žena neochotně pohlédla na Jeppeho a napůl se potočila, aby dál mohla pokračovat v telefonickém rozhovoru. Pod očima měla temné kruhy a vypadala, že buď plakala, nebo byla celou noc vzhůru. Možná obojí.

„Tohle je Maria Ringsmoseová, tisková mluvčí společnosti. Má teď hodně práce.“ Anette demonstrativně ukázala na ženu, která anglicky vyštěkla příkaz do sluchátka a zavěsila.

„Pochopitelně dobře vím, proč jste tady, a souhlasím s rozhovorem o Alfovi. Samozřejmě.“ Mluvila potichu a očima tékala po modelkách kolem nich. „Ale právě teď se to vůbec nehodí, za půl druhé hodiny máme přehlídku, na kterou přijde čtyři sta hostů.“

„Nebylo by tedy vzhledem k okolnostem vhodnější ji zrušit?“ Anette zněla opravdu našťavaně.

„Máte představu, kolik stojí uspořádání takové show?“ Maria Ringsmoseová pozvedla hlas. „Modelky a VIP a zahraniční novináři, kteří sem doletěli a byli ubytováni na hotelech, scénografie a maskéři a catering. Všechno už je zaplacené. Nejsme žádná velká firma, takové vydání by nám zlomilo vaz, kdybychom nic neprodali. Je to prosté.“ Na tvářích jí naskákaly rudé skvrny, oči se jí začaly lesknout. Z odbarvených vlasů si stáhla gumičku a rychlými pohyby si udělala rozčuchaný drdol.

Přistoupila k nim mladá pomrkávající servírka v černém s podno-

sem plným sklenic šampaňského. Na okamžik zaváhala a pak před ně natáhla chvějící se ruku s podnosem.

„Díky, Sigrid. Dobře, že jste začali roznášet pití. Hlavně se postarejte, aby bylo dost pro všechny.“ Maria Ringsmoseová si vzala skleničku a naznačila, aby si nabídli i Jeppe a Anette. Nevzali si.

Maria upila doušek, bezděčně si uhladila vlasy za uchem a znovu se napila.

„Na zdraví!“ Anette se sarkasticky usmála.

„Poslyšte, to s Alfou mě zničilo. Mám co dělat, abych se udržela na nohou. Přátelili jsme se deset let. Nejmíň. Jsem v šoku, to my všichni.“ Její hlas zněl pohnutě.

„Řekněte nám o něm něco. Jaký vlastně byl?“

„Tady?“ Nevěřičně se na Jeppeho podívala a demonstrativně vydechla, když viděla, že to myslí vážně. „Alfa je... byl, *byl* zábavný. Bouřlivák, originální a nepochopitelný, člověk nikdy nevěděl, na čem s ním je. Ale zároveň i neskutečně štědrý k těm pár lidem, kteří mu byli blízcí.“

„A to byl kdo?“ Jeppe vytáhl z kapsy zápisník.

„V první řadě jeho matka. Já.“

„Nikdo jiný? Co milenky?“

Smutně se usmála. „Spousta! Hlavně hodně mladí kluci, ale nikdy nic, co by mělo delšího trvání. Alfa si ve skutečnosti potrpěl na soukromí, byl tak trochu samorost.“

Zazvonil jí mobil, s mrkáním se podívala na displej.

„Všimla jste si na večírku něčeho zvláštního?“ Jeppe si rychle pospíšil s otázkou dřív, než stihla hovor přijmout.

„Nedělo se tam nic, co by na našich večírcích nebylo běžné.“ Při vzpomínce se usmívala trochu rozpačitě.

„Jak moc jste se s Alfou během večera viděla?“

„Vlastně jsme se jen objali, když přišel, a pár minut jsme se bavili. Udělali pár fotek na náš *SoMe*. To bylo... ano, to bylo hned na začátku večera. Krátce po deváté.“

„Takže nevíte, v kolik z večírku odešel?“

„Ne. Jsem si poměrně jistá, že jsem ho ještě o dost později viděla v baru, ale nedokážu říct, jestli to bylo v jedenáct nebo o půlnoci.“

„Jak se choval?“

„Úplně stejně jako vždycky.“ Ušklíbla se. „Vesele a přecitlivěle jako na koks.“

Zalistovala ve svém telefonu a zvedla ho, aby na displeji ukázala Jeppemu a Anette fotku. Jeppe cítil, jak mu na solar plexus sáhla ledová ruka. Na snímku stála svátečně oblečená Maria Ringsmoseová mezi dvěma muži a usmívala se. Jedním z mužů byl Alfa Bartholdy. Tím druhým Johannes Ledmark.

„Co na večírku dělal Johannes Ledmark?“ Anettin hlas se ozval zdáli.

„Přátelil se s Alfou. Na večírek přišli spolu. Často spolu někam chodí.“

Jeppe ignoroval Anettin pohled. Johannes znal tolik lidí. „Co se dělo po tom, co jste nafotili tuhle fotku? Viděla jste Alfu ještě ten večer?“ Jeppe měl sucho v ústech a pocit, že mu jazyk nabobtnal do dvojnásobné velikosti.

„Hm, ne, byla tam spousta lidí. Většinu večera jsem bavila naše nejdůležitější zahraniční blogery.“

„Mario! MARIO! Právě přišla!“ Místnost prořízl výkřik. Maria Ringsmoseová se vyděšeně podívala na černě oblečeného mladíka, který stál o pět metrů dál a mával pažemi. Stáhla si z vlasů gumičku, prsty načechrala lokny, lehce si otřela obličej do rukávu a na závěr zkontrolovala výsledek v zrcadle, které stálo hned za nimi vedle stojanu na šaty.

„Hergot, nestihla jsem se převléct. Musím běžet, dorazila Kayture.“ Všimla si jejich zmatených výrazů a pokračovala. „Kristina Bazanová. Bloggerka, na Instagramu má více než dva miliony sledujících. Zaplatili jsme jí balík, aby sem přišla.“

„Počkejte! Máme ještě pár otázek...“

„Ty budou muset prostě počkat. Omlouvám se!“

„Můžeme se za vámi stavit zítra?“

„Ano, ale nejdřív zavolejte.“ Maria Ringsmoseová se vydala k odchodu. Když poodešla o několik metrů, zastavila se a rychle se obrátila. „Ještě něco.“

„Ano?“

„Ptal jste se, kdo měl k Alfovi blízko. Kdybych kromě jeho matky a sebe měla zmínit někoho dalšího, byl by to Johannes Ledmark. Dobře se znali.“ Lehce pokrčila rameny, nebyla si jistá, jestli ta poznámka byla důležitá. Pak se otočila a odešla.

Jepe vytáhl telefon a zavolal Johannesovi. Anettinu zvědavému pohledu se vyhnul. Hovor spadl přímo do schránky; telefon byl vypnutý. Jepe hledal číslo na Rodriga, Johannesova manžela, a párkrát se přehlédl, než ho správně vytočil.

Rodrigo to zvedl po prvním zazvonění.

„Ahoj, Jeppe.“ I po tolika letech měl stále trochu přízvuk a Jepe se proti své vůli pousmál. *Djeppé*.

„Rodrigo, promiň, že otravuju, ale jen jsem se chtěl ujistit, že Johannes je doma. Vyspává opici?“

Ve sluchátku se rozhostilo ticho. Jeppemu se každou vteřinou mlčení zrychlovalo bušení srdce.

Rodrigo si odkašlal. „Ne, není doma. Včera byl na večírku a ještě se nevrátil.“ Rodrigův hlas se ztrácel a při posledním slově téměř zmizel.

Jepe se podíval na hodinky. Bylo čtvrt na dvě.

„Jak to myslíš, že se nevrátil? Kde je?“ Doby, kdy se z večírků vraceli po obědě, byly minulostí už tak dlouho, že si je Jepe skoro ani nepamatoval.

„Vlastně nevím, kde je.“

„Aha, dobře.“ Jepe do toho nechtěl vrtat a Rodrigo nenabídl žádné další informace. „Popros ho, ať mi zavolá, až dorazí domů, jo? Hned!“

Jeppé ukončil hovor a strčil telefon do kapsy.

„Ztratil se?“

„Jak to vypadá, pořád je někde ve městě.“ Jeppé pokrčil rameny.

„No, máme případ, který musíme vyřešit. Nepustíme se do práce?“
Jeppé mluvil s předstíranou energií, která ovšem Anette neoklamala.

„Johannes zmizí a jeho parťák na večírky je nalezen mrtvý v závě-
ji...“

„Určitě brzo dorazí domů, tak ho budeme moct vyslechnout
a zjistit, co se stalo.“

Anette otevřela těžké dveře a vyšla do zimy na radniční kamenné
schodiště. „Nevypadá to moc dobře, Jeppé.“

Anette měla pravdu. Nevypadalo to dobře.

KAPITOLA 4

Na zrnitém videoklipu byl Alfa Bartholdy na tanečním parketu, jak se mezi dvěma mladými ženami točí pořád dokola. Měl zamlžené oči a zeširoka se usmíval. Bylo to natočené na mobilní telefon, který jedna z žen zřejmě držela v ruce. Vypadali šťastně takovým tím opileckým a nezdolným způsobem.

PA Sara Saidaniová se usmála. Už to bylo dlouho, co si ona sama rozpustila vlasy a opila se. Zapsala si instagramová uživatelská jména obou žen a dál si prohlížela fotografie a videoklipy, které se objevily, když zadala @alfabarth a #lestanparty. Byl to zdoluhavý proces, skutečné hledání jehly v kupce sena, z něhož měla dvojitě vidění a bolelo ji v zádech. Ovšem ze všech policejních vyšetřovacích nástrojů byly sociální sítě nejefektivnější. Účty za telefon a bankovní výpisy byly fajn, ale lidská potřeba vytahovat se a být někým za sebou nechávala digitální stopu, která zářila jako pruhy na přistávací dráze.

Na jedné fotografii stáli kolem Alfy tři velmi mladí muži v upnutých černých trikách. Každý z nich držel podnos s drinky a usmíval se do fotoaparátu. Popisek snímku zněl *Crew by beautifulpeople.dk*. Sara Saidaniová se zahleděla na monitor na záplavu fotek na Instagramu. A to zatím nezačala prověřovat Snapchat a Facebook.

Protáhla se a podívala se na hodiny v rohu monitoru. Ještě pár hodin práce, než bude školní družina zavírat a bude muset vyzvednout holky. Její kolegové byli v terénu: Kørner a Wernerová na radnici, Thomas Larsen v Ústavu soudního lékařství, aby si promluvil